

ΝΟΤΙΑ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΗΣ

ΚΑΤΑΣΚΟΠΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

THOMAS ENGSTROM

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Όπου 14 μείον 19 ημέρες

ΤΟ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΟ ΤΑΛΕΝΤΟ

Κεντρικά EXPLCO
Οδός Κ / Ουάσινγκτον Ντι Σι / ΗΠΑ
Παρασκευή 19 Οκτωβρίου 2012
[11.05] / Ανατολική Επίσημη Ώρα

Πόσες; Δύο; Τρεις; Ο Κλάιβ Μπέρνερ, πιο γνωστός ως Τζι-Τι ανάμεσα σε παλιούς γνώριμους στην Ουάσινγκτον γενικώς και στη CIA ειδικώς, επέστρεψε στη σκληρή πραγματικότητα του σήμερα. Μηδέν ήταν η απάντηση. Ούτε μία κουταλιά ζάχαρη δεν επιτρεπόταν να βάζει τώρα πια στον καφέ του.

Με λίγα λόγια, ό,τι ήταν νόστιμο ήταν άχρηστο, το παιχνίδι ήταν στημένο εξ αρχής και θα τελείωνε με τον θάνατό του. Ο Θεός τον μισούσε και για να μην το ξεχνάει τον είχε κάνει διαβητικό.

Έκλεισε τη μηχανή του Νεσπρέσο και δοκίμασε τον καφέ. Τα γραφεία της εταιρείας ασφαλείας EXPLCO στην Ουάσινγκτον βρίσκονταν στους τρεις τελευταίους ορόφους του μπεζ κτιρίου. Από το παράθυρο του γραφείου του Τζι-Τι έβλεπες τη νηφάλια σιλουέτα του Ουάσινγκτον Μεμόριαλ ακριβώς νότια του Λευκού Οίκου που βρισκόταν καμιά πεντακοσοριά μέτρα πιο πέρα. Αν κολλούσες τη μύτη σου στο τζάμι, μπορούσες να δεις κοστουμάτους λομπίστες με κύπελλα από τα Στάρμπακ να μοιράζονται τα παγκάκια του πάρκου με μαστουρωμένους, με σχολικές τάξεις και με Ιάπωνες κάτω στην Πλατεία Φάραγκατ.

Ο ιδιωτικός τομέας είχε κι αυτός τις δικές του πλευρές, καλές και κακές. Εντάξει, ο μισθός ήταν τριπλάσιος σε σύγκριση με αυτόν που έπαιρνε ο Τζι-Τι ως σταθμάρχης της CIA στο Βερολί-

νο. Ούτε οι άλλες παροχές ήταν συγκρίσιμες με εκείνες του δημόσιου τομέα: το συνταξιοδοτικό πρόγραμμα, το σπίτι στην Αλεξάντρια, δύο αυτοκίνητα με λίζινγκ, κάρτα μέλους για αναρίθμητες λέσχες, τις οποίες δεν επισκεπτόταν ποτέ. Κι εκείνο το ετήσιο μπόνους! Η σκέψη και μόνο του έφερνε λιποθυμία. Ετήσιο μπόνους. Με βάση τα αποτελέσματα. Θεέ και Κύριε, μακάρι να είχε και η CIA ένα τέτοιο σύστημα. Αλλά πώς να μετρήσεις τα αποτελέσματα όταν διεξάγεις έναν μυστικό πόλεμο για την επίβωση της ανθρωπότητας;

Παρ' όλα αυτά το γραφείο του δεν ενέπνεε και τόση εμπιστοσύνη. Ήταν μόλις δώδεκα τετραγωνικά και δεν έδινε ούτε φαινομενικά την εντύπωση ότι ανήκε σε άνθρωπο με εξουσία. Τοίχοι σε γκριζο ανοιχτό χρώμα, λαμπτήρες φθορίου. Ένα λευκό έπιπλο για γραφείο, λευκή διευθυντική πολυθρόνα, ένας λευκός διθέσιος καναπές και μπροστά ένα λευκό, οβάλ τραπέζακι όπου ήταν αναγκασμένος να κυλάει την πολυθρόνα του αν είχε επισκέπτες.

Τουλάχιστον είχε χάσει κιλά. Δέκα ολόκληρα κιλά είχαν φύγει αποπάνω του – πού είχαν πάει άραγε; Σίγουρα σε κάποιον άλλον φουκαρά. Το άθροισμα των παραπανίσιων κιλών στον κόσμο ήταν σταθερό. Τώρα ο Τζι-Τι ήταν εκατόν δεκαπέντε κιλά και πάλευε πεισματικά να φτάσει στα εκατόν πέντε.

Η γυναίκα του έλεγε ότι πρέπει να πέσει στα εκατό, οι γιατροί έλεγαν ενενήντα. Ναι, καλά.

Η πινακίδα στην πόρτα του έγραφε:

ΚΛΑΪΒ ΜΠΕΡΝΕΡ
ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Η εταιρεία είχε τριάντα διαφορετικούς υποδιευθυντές, αλλά δεν είχε σημασία. Ήταν ο καλύτερος τίτλος που είχε αποκτήσει μέχρι τώρα. Εκτός από μέλος του ΔΣ και υποδιευθυντής, ήταν ένας από τους τριάντα ισχυρότερους σε έναν οργανισμό με τέσσερις χιλιάδες εργαζομένους. Από καθαρά μαθηματική άποψη,

ο Τζι-Τι ήταν στο απόγειο της καριέρας του. Από καθαρά μαθηματική άποψη.

Αλλά μερικές φορές θέλει κανείς λίγο παραπάνω πιπέρι στην μπριζόλα του ή λίγη ζάχαρη στον καφέ του, βρε αδερφέ. Του έλειπαν οι επιχειρήσεις. Το κοντινότερο σε κάτι τέτοιο ήταν τώρα πλέον καμιά πτήση μέχρι το Λονδίνο για να ηρεμεί τα νεύρα του σε κανένα ευρωπαϊκό κονσόρτσιουμ της πλάκας που ιδρώνει και ξεΐδρωνει στην ιδέα μιας επένδυσης στο Κέρας της Αφρικής. Αυτό και μόνο αυτό ήταν η αιτία της ασθένειάς του, ήταν απολύτως σίγουρος.

Στην ιστοσελίδα της εταιρείας ο Τζι-Τι προβαλλόταν δυναμικά: «Η EXPLCO διαθέτει στελέχη που έχουν δουλέψει σε όλους τους κλάδους άμυνας, από το Υπουργείο Εξωτερικών και τις μυστικές υπηρεσίες: ένας πρώην υφυπουργός Εξωτερικών, δύο πρώην μέλη του Εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας και ένας πρώην σταθμάρχης της CIA». Ήταν ένα σημαντικό πρόσωπο.

Χτύπημα στην πόρτα. Δίχως να περιμένει απάντηση, ο γραμματέας του μπήκε στο δωμάτιο. Διένυσε τα λιγοστά μέτρα μέχρι το γραφείο και είπε:

«Μόλις ήρθε. Να την αφήσω να μπει;».

Ο Τζι-Τι σήκωσε το βλέμμα του από το φλιτζάνι του καφέ.

«Ποια;»

«Η δεσποινίς Ντουράνι».

«Στείλ' τη μέσα τότε».

Δεν είχε την παραμικρή ιδέα ποια ήταν η γυναίκα αυτή. Και για μερικά δευτερόλεπτα σύγχυσης εκείνη στεκόταν στο άνοιγμα της πόρτας μέχρι να την καλέσει ο Τζι-Τι να καθίσει στον καναπέ. Αλλά δεν θα έμπαινε στον κόπο, διάβολε, να κυλήσει ως εκεί την καρέκλα του.

Μαύρο ταγέρ με παντελόνι, πράσινο πόλο μπλουζάκι. Γύρω στα σαράντα. Ινδή ίσως; Τα μαύρα μαλλιά πιασμένα σε κότσο, τα μυτερά γόνατα κολλημένα το ένα πάνω στο άλλο. Κάθισε στην άκρη του καναπέ.

«Μις Ντουράνι!» έκανε ο Τζι-Τι.

Σηκώθηκε, πήγε κοντά της και αντάλλαξαν μια χειραψία.

«Μίστερ Μπέρνερ».

«Έναν καφέ ίσως;»

«Ευχαριστώ, εντάξει είμαι.»

Εκείνος βούλιαξε πάλι στην καρέκλα του. Έπαιξε δύο φορές τον αντίχειρα πάνω στην επιφάνεια του γραφείου. Δεν είδε να συμβαίνει κάτι.

«Μάλιστα». Καθάρισε τον λαιμό του ξεροβήχοντας. «Πού έχουμε φτάσει ακριβώς με αυτή την υπόθεση;»

«Με ειδοποίησαν χτες το απόγευμα. Η κυρία Χέιφορντ ήταν που τηλεφώνησε, προσωπικά. Χάρηκα πάρα πολύ».

Ο Τζι-Τι έγνεψε καταφατικά.

Ξαφνικά η γυναίκα κατάλαβε.

«Δεν ξέρετε ποια είμαι» του είπε ευθέως.

«Σωστά». Ο Τζι-Τι χαμογέλασε απολογητικά, όσο πιο χαριτωμένα μπορούσε. Το μουστάκι του απλώθηκε σαν μουστάκι θαλάσσιου λέοντα. «Πέρασα μια δύσκολη βδομάδα».

«Είμαι η νέα σας βοηθός έρευνας».

Τώρα καλό ήταν αυτό ή κακό; Έπειτα από τη σύνταξη που τον είχαν αναγκάσει να πάρει από τη CIA, ο Τζι-Τι ήταν μονίμως σε επιφυλακή για τυχόν σημάδια από τη διοίκηση.

Αν και αυτός ήταν η διοίκηση. Δύσκολο να το συνηθίσει.

Ναι, γαμώτο. Πριν από μερικές εβδομάδες, καθώς έτρωγε μεσημεριανό με τη Χέιφορντ, της είπε ότι δεν του άρεσε να ασχολείται μόνος του με την έρευνα. Το είχε κάνει απλώς για να έχει κάτι να παραπονεϊτάι. Αλλά δεν είχε σημασία.

«Σας ζητώ πραγματικά συγγνώμη. Τώρα θυμήθηκα. Μις—»

«Μπορείς να με λες Λέια».

«Ωραία. Τζι-Τι».

«Συγγνώμη;»

«Μπορείς να με λες Τζι-Τι».

«Είναι κάποιο αστείο για το ποτό;»

«Μπα, είναι πιο περίπλοκο».

«Καταλαβαίνω».

«Σου έδωσαν κάποιο γραφείο;»

«Απ' ό,τι κατάλαβα θα πηγαίνω να κάθομαι κυρίως στη βιβλιοθήκη».

«Μα πρέπει να έχεις ένα γραφείο δικό σου, θα φροντίσουμε—»
Το τηλέφωνο χτύπησε.

«Ο πρέσβης Χάριμαν στη γραμμή δύο» είπε ο γραμματέας του στο ακουστικό.

«Ο Χάριμαν;» Ο Τζι-Τι άρχισε να σκέφτεται μήπως ο διαβήτης προκαλούσε αμνησία. «Γιατί;»

Η Λεία σήκωσε το δάχτυλό της.

«Περίμενε ένα λεπτό» είπε ο Τζι-Τι στον γραμματέα.

Η γυναίκα έβγαλε από τον χαρτοφύλακά της την *Washington Post* εκείνης της ημέρας.

Όταν βρήκε το άρθρο, σηκώθηκε και πήγε στο γραφείο του Τζι-Τι κρατώντας την εφημερίδα στο ύψος των ματιών του:

*Θεωρούμενος φαβορί υποψήφιος για το Κογκρέσο
(Δημοκρατικοί, Πενσιλβάνια),
εμπλέκεται σε σκανδαλώδη αυτοκτονία ανήλικου νεαρού*

«Να σας συνδέσω;» ρώτησε ο γραμματέας.

Ο Τζι-Τι κάλυψε το μικρόφωνο με το χέρι.

«Με τρομάζεις» ψιθύρισε στη Λεία.

«Το διάβασα στο μετρό ενώ ερχόμουν εδώ» απάντησε εκείνη χωρίς την παραμικρή υποψία χαμόγελου.

«Σύνδεσέ με» είπε ο Τζι-Τι.

«Κλάιβ;» ακούστηκε η συρτή φωνή του Χάριμαν.

«Ναι;»

«Ρον Χάριμαν εδώ».

Επικράτησε μια όχι και τόσο ευχάριστη σιωπή. Δεν είχαν χωρίσει φιλικά – ο Τζι-Τι είχε εκβιάσει τον πρέσβη στο Βερολίνο

για να επιτύχει κάτι που τότε θεωρούσε το σημαντικότερο πράγμα στη ζωή του.

«Χαίρομαι που σε ακούω, Ρον».

«Ξέρεις, έχω μπλέξει για τα καλά. Μιλάω σοβαρά. Μπορείς να έρθεις εδώ;»

Η δεύτερη περιπέτεια του πράκτορα Λούντβιχ Λιχτ

ΥΠΟΨΗΦΙΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ
ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΚΗΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Πενσιλβάνια, ΗΠΑ, 2012. Ένας 16χρονος νεαρός βρίσκεται νεκρός και στο σημείωμα της αυτοκτονίας κατηγορεί τον Ρον Χάρμιαν, υποψήφιο των Δημοκρατικών για το Κογκρέσο, ότι του ράγισε την καρδιά. Ο Χάρμιαν, παντρεμένος και πατέρας δύο παιδιών, ορκίζεται ότι δεν είχε ποτέ σχέση με τον νεαρό.

Ο Λούντβιχ Λιχτ καλείται από το πρώην αφεντικό του τον Τζι-Τι, που τώρα δουλεύει για μια ιδιωτική εταιρεία ασφαλείας, να ανακαλύψει ποιος κρύβεται πίσω από την προσπάθεια σπύλωσης του Χάρμιαν. Ο πρώην πράκτορας της Στάζι και νυν ανεξάρτητος συνεργάτης για όλες τις δύσκολες αποστολές φτάνει στη χώρα της ελευθερίας περιμένοντας μια απλή υπόθεση ρουτίνας. Στην πορεία όμως συνειδητοποιεί ότι παίζονται πολύ μεγαλύτερα πράγματα από μια απλή βουλευτική εκλογή: Η ίδια του η ψυχή είναι ένα από αυτά· η μοίρα των Ηνωμένων Πολιτειών είναι ένα ακόμα.

Με πλοκή που θυμίζει *Homeland* και *House of Cards*, γεμάτο σασπένς και ανατροπές, το βιβλίο αυτό δεν προσφέρει μόνο αναγνωστική απόλαυση. Είναι και ένα διεισδυτικό και ευφυές σχόλιο στην τρέχουσα πολιτική πραγματικότητα.

Arbetsbladet

ISBN: 978-618-03-0745-0

9 786180 307450
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80745